

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **B. A.**
státní příslušnost X
t. č. pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 26. 4. 2024, č. j. OAM-2397-7/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o tom, že se podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ruší platnost zaměstnanecké karty, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Žaloba

2. Žalobce v první řadě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, protože je v rozporu s jeho právem na soukromý a rodinný život. Žalovaný odmítl posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce provést, ačkoliv je k tomu povinen podle čl. 10 Ústavy ČR a podle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv.
3. Žalobce nemá v Mongolsku žádného člena rodiny. Jeho jediným členem rodiny v Mongolsku byla matka, která zemřela. V ČR má žalobce sestru a partnerku. S partnerkou jsou ve vztahu 21 měsíců a žijí ve společné domácnosti. Žalobce si v ČR vzal úvěr, který splácí. Partnerka žalobce má také úvěr, navzájem si se splácením pomáhají. Žalobce velmi zasáhlo úmrtí jeho matky dne 18. 12. 2023, nemohl si dovolit letenku do Mongolska a zúčastnit se pohřbu. Proto se v nešťastném rozpoložení dne 25. 12. 2023 opil, řídil osobní automobil svého kamaráda a následně byl odsouzen za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky. Žalovaný pak zahájil řízení o zrušení pobytu žalobce a napadeným rozhodnutím zrušil žalobci jeho zaměstnaneckou kartu.
4. Napadené rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné z důvodu, že představuje zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život. Žalovaný argumentuje, že v souladu s § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců má povinnost posoudit zásah do soukromého a rodinného života pouze tehdy, jestliže to zákon o pobytu cizinců stanoví. Žalobce však tvrdí, že konstrukce § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců přikazuje správnímu orgánu posoudit dopad do soukromého a rodinného života cizince. Rovněž tato povinnost pro správní orgán vyplývá z Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Podle čl. 8 Úmluvy má každý právo na respektování soukromého a rodinného života.
5. Povinnost zkoumat faktické vazby pak pro správní orgán vyplývá i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Žalovaný zanedbal posouzení faktických vztahů žalobce. V ČR žije žalobcova partnerka, se kterou je ve vztahu od roku 2022 a od května 2023 žijí ve společné domácnosti. V ČR žije i žalobcova sestra, která je pro něj velmi blízkou osobou.
6. Žalobce dále poukázal na rozsah, v jakém má být posuzována přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života. Narušení soukromého a rodinného života žalobce by zrušením zaměstnanecké karty znamenalo nejen ukončení povolení k pobytu, ale také faktickou nemožnost vrátit se do ČR, ať už za účelem zaměstnání nebo za účelem turistiky. Žalobce svůj jediný majetek v Mongolsku prodal, aby mohl získat povolení k pobytu v ČR a zvládl zde první měsíce. V Mongolsku žalobce už nemá žádné zázemí. Nemá vysokou kvalifikaci, pobíral by tedy v Mongolsku minimální mzdu a nezískal by v budoucnu dostatek prostředků, aby mohl podat novou žádost, popř. získat krátkodobé vízum za účelem turistiky. Tím by žalobci bylo znemožněno žít s partnerkou a stýkat se sestrou a její rodinou. V důsledku toho by tak byl žalobce za jeden čin potrestán dvakrát, což je v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Žalobce nadto pobývá v ČR od srpna 2021, tedy necelé 3 roky. Do ČR jej vedly vazby se sestrou a dále úmysl přesídlit sem trvale. Žalovaný měl proto vzít v úvahu nejen délku pobytu žalobce v ČR, ale i intenzitu zbývajících vazeb v Mongolsku. V ČR má žalobce vazby na sestru a na partnerku, má zde tedy rodinné zázemí, bydlení, zaměstnání, auto, na které splácí úvěr. V Mongolsku už nemá žádnou blízkou rodinu, bydlení ani zaměstnání. V zemi původu žalobce nemůže žít rodinný a soukromý život, protože není v zájmu jeho sestry, jejích dětí a manžela, aby přesídlili do Mongolska. Stejně tak pro partnerku žalobce, která je v ČR držitelkou

zaměstnanecké karty. Ve svůj prospěch pak žalobce uvedl svoji dobrou imigrační historii, kdy za svůj tříletý pobyt v ČR nespáchal žádný přestupek, a je i bezproblémovým zaměstnancem. Nechce zlehčovat závažnost trestného činu, který spáchal. Svého činu lituje. Chtěl by ale poukázat na závažné osobní okolnosti, protože se opil několik dní po smrti své matky, když věděl, že se nebude moci zúčastnit jejího pohřbu. Hranice alkoholu v dechu 1,61 g/kg je navíc stále velmi blízko hranici 1 g/kg alkoholu v dechu, která je hodnocená jako přestupek. Žalobce se v ČR dopustil pouze tohoto jediného trestného činu.

7. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s žalobními body nesouhlasí. Žalovaný zdůraznil, že vydání rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu zapříčinil žalobce sám svým protiprávním jednáním, kdy vědomě po požití alkoholu ve značném stupni opilosti usedl za volant a ohrožoval tím zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu. Jen shodou okolností přitom nedošlo k horším následkům a vyšším škodám, než za které byl pravomocně odsouzen. Podle žalovaného nemá na projednávanou věc žádný vliv to, že se jednalo o ojedinělý exces a že naměřená hladina alkoholu v krvi je podle mínění žalobce blízka hodnotě, která je posuzována jako přestupek. V případě žalobce se pak nejedná o další postih za trestnou činnost, ale o důsledek pravomocného rozhodnutí, který je předpokládán zákonem. Napadeným rozhodnutím tedy nebyla porušena zásada *ne bis in idem*.
9. Zákon o pobytu cizinců pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 1 písm. a) pouze vyžaduje naplnění podmínky pravomocného odsouzení za spáchání trestného činu. Je nepodstatné, jaký trest byl cizinci udělen. Žalovaný nebyl ani povinen zabývat se přiměřeností napadeného rozhodnutí.
10. Žalobce tvrdí, že se v ČR nachází jeho sestra K. N., avšak v žádosti o zaměstnaneckou kartu nic takového neuvedl. Žalovaný zjistil, že v ČR se nachází osoba žalobcem uvedeného jména, žalobce však neuvedl přesnější údaje a nedoložil rodinný vztah a nelze určit, zda uvedená osoba je jeho sestrou. Pokud však je tato osoba sestrou žalobce, není žádným způsobem vázána na jeho pobytový titul, neboť je držitelkou zaměstnanecké karty. Obdobně je to s družkou žalobce, S. O., která pobývá v ČR na základě zaměstnanecké karty. Není tedy zřejmé, jakým způsobem, jakou intenzitou a zda vůbec zrušením zaměstnanecké karty žalobce bude zasaženo do soukromého a rodinného života jim tvrzených rodinných příslušníků žalobce. Žalobce tedy neuvedl nic, co by nasvědčovalo, že zrušením pobytového oprávnění dojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého života. Čl. 8 Úmluvy by pak byl podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2019, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39 aktivován pouze za předpokladu konkrétní námitky vznesené žalobcem, poté by se s takovou námitkou musel správní orgán vypořádat. Žalobce však v průběhu řízení pouze obecně konstatoval, že se v ČR nachází jeho rodina a uvedl, že zrušení zaměstnanecké karty přinese finanční problémy.
11. Žalovaný rovněž uvedl, že doba žalobcova pobytu v ČR nebyla natolik významná, aby zcela zpřetrhal veškeré vazby, které měl v zemi původu. Žalobce neuvedl, z jakého důvodu je doba jeho pobytu v ČR natolik významná, že je již natolik integrován do české společnosti, což by mělo vliv na rozhodnutí žalovaného. Naopak, v takto krátké době se

žalobce dopustil protiprávního jednání, které vedlo až k odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu.

12. Žalovaný na závěr dodal, že žalobci nebyl napadeným rozhodnutím zakázán pobyt na území ČR. V budoucnu, po splnění zákonem předvídaných požadavků, může opětovně požádat o pobytový titul v ČR, rodinu a přátele na území ČR může navštěvovat na základě turistických víz.
13. Žalovaný proto shrnul, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

14. Krajský soud nařídil ústní jednání ve věci na den 22. 8. 2024.
15. Žalobce shrnul svůj příběh a dále uvedl, že nemá v pořádku játra, má virus typu B a ztluštění jater. Léčbu dosud nezačal a žádné léky nebere, ale s léčbou začít chce. Žalobce ví, že byla chyba řídit vozidlo pod vlivem alkoholu, ale byl v té době ve stresu ze smrti matky a nevěděl, že to může mít vliv na jeho pobyt v ČR. V ČR chce zůstat se svou sestrou, v ČR se mu líbí a požádal soud, aby vzal v potaz jeho přání zůstat v ČR. Dále má žalobce v ČR přítelkyni, která je také státní příslušnicí Mongolska, žijí spolu déle než rok.
16. Žalovaný uvedl, že trvá na napadeném rozhodnutí, neboť postupoval podle zákona o pobytu cizinců. Nelze tolerovat nenarušený dlouhodobý pobyt v podobě zaměstnanecké karty v situaci, kdy žalobci skončí podmíněný trest a zákaz řízení motorových vozidel až dne 9. 8. 2025. Žalobce měl od vydání napadeného rozhodnutí již dostatek času k vycestování. Od data nabytí právní moci napadeného rozhodnutí pobývá žalobce na území ČR nelegálně, nemůže zde pracovat, podnikat a dne 7. 8. 2024 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalovaný dále poukázal na rozhodnutí krajských soudů, které ve shodných či obdobných případech žaloby zamítly. Žalovaný nebyl povinen posuzovat dopad do soukromého a rodinného života cizince, který na území ČR spáchal úmyslný trestný čin. Žalovaný si je vědom mezinárodních závazků ČR a čl. 8 Úmluvy, podle kterého přistupuje k posouzení těchto dopadů, což je patrné i z napadeného rozhodnutí. Žalovaný se dále domnívá, že k léčbě onemocnění žalobce může dojít i v zemi původu. Po uplynutí trestu si může žalobce požádat na zastupitelském úřadu v zemi původu o vydání nové zaměstnanecké karty. Situace žalobce nebyla zaviněna napadeným rozhodnutím žalovaného, ale nezodpovědným úmyslným trestným jednáním žalobce. Co se týče kontaktu se sestrou žalobce a její rodinou, jsou v současnosti dostupné prostředky komunikace na dálku. Co se týče jeho přítelkyně tak, žalovaný si je vědom, že se žalobce ocitl ve složité situaci, ale žalobce bude muset rovněž po nějakou dobu využít prostředků komunikace na dálku. Žalobce je v produktivním věku, je relativně zdravý, na území ČR vykonával dělnické profese a tyto profese může vykonávat i v zemi původu.
17. Žalobce ani žalovaný nenavrhli k provedení žádné důkazy.
18. Žalobce na závěr uvedl, že bych chtěl zůstat v ČR, pracovat tady a splácet úvěr. Chtěl by v ČR zůstat i kvůli tomu, aby byl blízko své sestře a její rodině.
19. Žalovaný závěrem uvedl, že má za to, že postupoval v souladu se zákonem, zjistil všechny relevantní okolnosti, které v napadeném rozhodnutí posoudil, včetně dopadu do soukromého a rodinného života žalobce a vyhodnotil, že dopad je přiměřený. Proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
21. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední

- povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
22. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
 23. Námitky žalobce směřovaly zejména proti tomu, že žalovaný neposoudil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života.
 24. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
 25. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
 26. Ve věci je nesporné, že žalobce byl trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 24. 1. 2024, sp. zn. 12 T 12/2024 uznán vinným z trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, přičemž trest odnětí svobody byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Dále byl žalobci uložen trest zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. Rovněž je ve věci nesporné, že spáchaný trestný čin je úmyslným trestným činem a spadá pod ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
 27. Co se týče žalobcem uplatněných dílčích námitek ohledně okolností trestného činu a jeho závažnosti, uvádí k tomu soud, že ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nikterak nekonkretizuje, zda by měly být relevantní jakékoliv další okolnosti, které pachatele vedly ke spáchání trestného činu či závažnost trestného činu. Podstatné je pouze pravomocné odsouzení za úmyslný trestný čin. Pokud k tomu dojde, žalovaný nemá prostor pro žádné správní uvážení a je povinen rozhodnout o neprodloužení dlouhodobého pobytu, aniž by zkoumal okolnosti spáchání trestného činu (k tomu obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023 č.j. 2 Azs 135/2023 – 33).
 28. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020 č. j. 7 Azs 192/2019 – 28 plyne, že ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*správnímu orgánu nedává prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu*“. Obdobně i v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 – 47 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) nehraje žádnou roli povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu (k tomu srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 – 47, či ze dne 2013, č. j. 1 As 85/2013 – 51).
 29. Byť tedy spáchaný trestný čin byl podle subjektivního názoru žalobce blízko hranici naplnění skutkové podstaty trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky a žalobce se jej dopustil za závažných osobních okolností, nebyl žalovaný vůbec povinen tyto okolnosti přezkoumávat a brát v potaz.
 30. Co se týče posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, uvádí soud následující.

31. Podle ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
32. V případě žalobce se pak jedná o rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu aplikace ustanovení § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, u něhož zákon nestanoví povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost rozhodnutí. V těchto případech zákon obecně předpokládá, že spáchání trestného činu bude převažovat nad zájmem cizince na nenarušení jeho soukromého a rodinného života.
33. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu, která se zabývá vztahem čl. 8 Úmluvy a § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je pak v důsledku aplikační přednosti Úmluvy nezbytné přiměřenost rozhodnutí posuzovat i tam, kde to zákon vylučuje, avšak pouze ke konkrétní námitce cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023 – 33).
34. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobce žádné konkrétní námitky ohledně nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života neuváděl, když jen obecně uvedl, že jeho soukromý a rodinný život se již zcela odehrává v ČR, jelikož zde pobývá jeho sestra, její manžel a děti, a rovněž má v ČR partnerku, se kterou sdílí společnou domácnost. Konkrétnější námitky však nepřinesl ani v podané žalobě.
35. S ohledem na obecnost tvrzení žalobce v rámci správního řízení pak soud považuje odůvodnění žalovaného stran přiměřenosti dopadů rozhodnutí za dostačující. Žádné konkrétní zásadní okolnosti, které by vedly k závěru, že zrušení platnosti zaměstnanecké karty by mělo zasáhnout do soukromého a rodinného života žalobce, žalobce ve správním řízení netvrdil ani neprokázal.
36. Krajský soud rovněž konstatuje, že ani on neshledal napadené rozhodnutí nepřiměřeným, co se týče dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Krajský soud přitom nijak nezpochybňuje existenci partnerského vztahu žalobce či skutečnost, že jeho sestra rovněž žije v ČR i se svým manželem a dětmi. Zásah do soukromého a rodinného života cizince by však musel být natolik intenzivní a závažný, aby odůvodňoval převážení veřejného zájmu ČR na tom, aby na jeho území dlouhodobě nepobývaly osoby odsouzené za úmyslný trestný čin. Napadené rozhodnutí do žalobcova partnerského vztahu zasahuje pouze potud, že budou s partnerkou odloučeni na nějakou dobu, dokud si žalobce znovu neupraví své pobytové oprávnění v ČR, popř. dokud se partnerka rovněž nepřesídlí zpět do Mongolska. Žalobce netvrdil, že by jeho partnerka byla zcela odkázána na jeho výživu či péči, měla zdravotní potíže, které by vyžadovaly péči druhé osoby, že by její pobytové oprávnění bylo odkázáno na jeho apod. Partnerka žalobce v ČR pracuje, ostatně její pobytové oprávnění je také vázáno na její zaměstnaneckou kartu. Na péči či výživu žalobce, nebo na jeho pobytové oprávnění, není odkázána ani jeho sestra s rodinou. Byť si žalobce za dobu svého pobytu jistě vytvořil i jiné přátelské a kolegiální vztahy, ani tyto nejsou dostatečně silným argumentem pro to, aby převážily veřejný zájem na tom, aby v ČR neměly pobytové oprávnění osoby, které spáchaly úmyslný trestný čin. Existence finančních závazků v ČR v podobě spotřebitelského úvěru také není dostatečně silným důvodem pro to, aby mohlo být napadené rozhodnutí posouzeno jako nepřiměřené ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce, byť si s partnerkou pomáhají se splácením úvěru.

37. Co se týče zdravotních problémů žalobce, nevyplynulo z jeho tvrzení, že by se jednalo o natolik závažné zdravotní potíže, které by nějakým způsobem akutně ohrožovaly jeho život a které by nebylo možné léčit v zemi jeho původu. Nadto žalobce námitku vztahující se k jeho zdravotním potížím vznesl až v průběhu ústního jednání a ani je nedoložil lékařskou zprávou.
38. Je-li tedy naplněn zákonný důvod pro neprodloužení pobytového oprávnění, přičemž zákonná úprava v případě § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepodmiňuje neprodloužení pobytového oprávnění posouzením přiměřenosti, pak v takovém případě nemůže cizinec spoléhat na to, že mu bude pobyt prodloužen pouze na základě existence jakéhokoli soukromého a rodinného života v ČR. Naopak by musel tvrdit a prokázat dostatečně konkrétní a závažné důvody, pro které by bylo možné konstatovat, že zásah do soukromého a rodinného života je natolik intenzivní, že převáží dotčený veřejný zájem. To se však v případě žalobce nestalo.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
40. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
41. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
42. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. srpna 2024

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce

